

**LIETUVOS RESPUBLIKOS ŠILUMOS ŪKIO ĮSTATYMO NR. IX-1565 2, 7, 10², 12, 13,
20, 23, 32 STRAIPSNIŲ PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO
AIŠKINAMASIS RAŠTAS**

1. Įstatymo projekto rengimą paskatinusios priežastys, parengto projekto tikslai ir uždaviniai

Igyvendinant Dvidešimtosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos, patvirtintos Lietuvos Respublikos Seimo 2025 m. rugsėjo 25 d. nutarimu Nr. XV-439 „Dėl Dvidešimtosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos“, 24, 30, 602, 604 punktus, Nacionalinės darbotvarkės „Nacionalinė energetinės nepriklausomybės strategija“, patvirtintos Lietuvos Respublikos Seimo 2012 m. birželio 26 d. nutarimu Nr. XI-2133 „Dėl Nacionalinės darbotvarkės „Nacionalinė energetinės nepriklausomybės strategija“ patvirtinimo“, 160, 161, 164 punktus, siekiant atliepti šilumos sektoriaus dalyvių identifikuotą problematiką, atlikta Lietuvos Respublikos šilumos ūkio įstatymo sisteminė peržiūra ir parengtas Lietuvos Respublikos šilumos ūkio įstatymo Nr. IX-1565 2, 7, 10², 12, 13, 20, 23, 32 straipsnių pakeitimo įstatymo projektas (toliau – Įstatymo projektas).

Įstatymo projekto tikslas – tobulinti šilumos ūkio teisinį reguliavimą taip, kad jis atitiktų galiojantį teisinį reguliavimą, kuris reglamentuoja energetinius, technologinius, aplinkosauginius ir šilumos vartotojų interesus. Siekiama užtikrinti efektyvesnį ir tvaresnį šilumos gamybos bei šilumos tiekimo procesą, sudaryti sąlygas inovacijų diegimui, šilumos tiekimo sistemos modernizacijai ir sumažinti perteklinius reikalavimus šios veiklos vykdytojams.

Šilumos ūkio įstatymo pakeitimų poreikį lėmė teisės aktų praktikoje identifikuotos teisinio reguliavimo problemos, susijusios su šildymo sezono pradžios ir pabaigos nustatymu, centralizuoto šilumos tiekimo (toliau – CŠT) sistemos efektyvumo didinimu, šilumos gamyboje naudojamų energijos išteklių diversifikavimu, platesnio atliekinės šilumos panaudojimo skatinimu bei duomenų trūkumu šilumos tinklų valdymui. Atsižvelgiant į visuotinio atšilimo problemas, vis dažnesni temperatūros svyravimai pereinamaisiais rudens ir pavasario laikotarpiais rodo poreikį nustatyti lankstesnį šilumos tiekimo modelį, kuris leistų operatyviau reaguoti į faktinį šilumos poreikį ir užtikrinti higienos normas atitinkančią vidaus patalpų temperatūrą.

Siekiant Nacionalinės energetinės nepriklausomybės strategijos ir Dvidešimtosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos tikslų, susijusių investicijų į elektros energijos pavertimo šilumine energija (angl. *power-to-heat*) technologijų skatinimu, panaudojant elektros energijos perteklių šilumos gamybai bei išnaudoti elektros bei šilumos sektoriaus sinergiją, būtina sudaryti palankesnes sąlygas elektros energijos konversijos į šilumą technologijų integravimui į CŠT sistemą. Toks reguliavimas leistų efektyviau panaudoti perteklinę elektros energiją, prisidėtų prie elektros sistemos lankstumo didinimo, šilumos gamybai naudojamų energijos išteklių diversifikavimo.

Taip pat aktualu, aiškiau reglamentuoti šilumos punktų priežiūros ir modernizacijos tvarką, siekiant mažinti šilumos nuostolius visame šilumos tinkle, ir sudaryti sąlygas efektyvesniam šilumos tinklų valdymui, naudojant momentinius techninius šilumos punkto duomenis. Be to, siekiant mažinti bendras šilumos tiekimo sąnaudas, tikslinga skatinti skaitmenizaciją, įteisinant elektroniniu būdu sąskaitų teikimo prioritetą.

Įstatymo projekto uždaviniai:

1. Nustatyti aiškį ir šilumos vartotojų poreikius bei esamas modernizuotų (automatizuotų) šilumos punktų technines galimybes geriausiai atliepiančią šildymo sezono pradžios ir pabaigos nustatymo sistemą.

2. Skatinti sistemos dekarbonizaciją ir elektrifikaciją, įtvirtinant elektros energijos konversijos į šilumą technologijų integravimą į CŠT sistemą teisinės prielaidas, taip prisidedant prie elektros ir šilumos sektorių sąveikos (sektorių integracijos), elektros energijos pertekliaus panaudojimo, elektros tinklo lankstumo didinimo bei priklausomybės nuo importuojamo kuro mažinimo, taip pat sudaryti sąlygas efektyvesniam atliekinės šilumos panaudojimui, siekiant mažinti CO₂ emisiją.

3. Suteikti prioritetą ne popierinėms, o elektroniniu būdu teikiamoms sąskaitoms šilumos vartotojams, taip mažinant administracines ir bendras šilumos tiekimo sąnaudas bei aplinkos taršą.

4. Sustiprinti šilumos punktų priežiūros modelį, siekiant spartesnio privalomųjų reikalavimų įgyvendinimo, užtikrinant šilumos tinklo saugumą ir patikimumą.

5. Užtikrinti šilumos tiekėjams prieigą prie momentinių šilumos punkto techninio operavimo duomenų tinklo valdymo.

2. Įstatymo projekto iniciatoriai (institucija, asmenys ar piliečių įgalioti atstovai) ir rengėjai

Įstatymo projekto rengimo iniciatorė – Lietuvos Respublikos energetikos ministerija. Įstatymo projektą parengė Energetikos ministerijos Energetikos konkurencingumo grupė (grupės vadovas Karolis Švaikauskas, tel. +370 670 39 352, el. p. karolis.svaikauskas@enmin.lt, patarėja Vida Dzermeikienė, tel. +370 658 42 175, el. p. vida.dzermeikiene@enmin.lt).

3. Kaip šiuo metu yra reguliuojami Įstatymo projekte aptarti teisiniai santykiai

Šildymo sezono nustatymas

Šilumos ūkio įstatymo 2 straipsnio 29 dalis nustato, kad šildymo sezonas – laikotarpis, kuriuo užtikrinama pagal higienos normas reglamentuota vidutinė vidaus patalpų temperatūra šildomuose pastatuose ir kurio, pradžia ir pabaiga, nustatoma savivaldybės institucijos sprendimu pagal statybos techniniais reglamentais apibrėžtą lauko oro temperatūrą, kuriai esant, privaloma pradėti ir galima baigti nustatytos paskirties savivaldybių pastatų šildymą.

Daugiabučių namų šildymas turi būti užtikrinamas pagal higienos reikalavimus, nurodytus Lietuvos higienos normoje HN 42:2009 „Gyvenamųjų ir visuomeninių pastatų patalpų mikroklimatas“, patvirtintoje Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministro 2009 m. gruodžio 29 d. įsakymu Nr. V-1081 (toliau – higienos norma) ir turi užtikrinti Techninių reikalavimų statybos reglamentų¹ nuostatas. Atkreiptinas dėmesys, kad minėta higienos norma nustato, jog šaltasis metų laikotarpis yra metų laikotarpis, kuriuo lauko oro vidutinė paros temperatūra yra ne aukštesnė kaip plius 10 °C. Ji nustatoma pagal trijų parų iš eilės lauko oro vidutinę paros temperatūrą, o šiltasis metų laikotarpis – metų laikotarpis, kuriuo lauko oro vidutinė paros temperatūra yra aukštesnė negu plius 10 °C. Ji nustatoma pagal trijų parų iš eilės lauko oro vidutinę paros temperatūrą.

Šilumos ūkio įstatymo 13 straipsnis, nustatantis šilumos tiekimo sezoniškumą, reglamentuoja, kad šilumos vartotojai turi teisę nuspręsti dėl savo pastatų šildymo pradžios ir pabaigos, nepažeidžiant nustatytų higienos normų, išskyrus savivaldybių institucijų nustatytas įstaigas ir šilumos vartotojams, kurių šilumos punktai nemodernizuoti, šiems šilumos vartotojams šildymo sezono pradžia ir pabaiga nustatoma savivaldybių institucijų sprendimais.

Jeigu šilumos vartotojai, turintys teisę nuspręsti dėl savo pastatų šildymo pradžios ir pabaigos, nusprendė pradėti arba baigti savo pastatų šildymą kitu laiku, negu savivaldybių institucijų nustatyta šildymo sezono pradžia ar pabaiga, jie apie savo sprendimą, energetikos ministro patvirtintose Šilumos tiekimo ir vartojimo taisyklėse nustatyta tvarka, praneša šilumos tiekėjui, o šis ne vėliau kaip per 2 darbo dienas, sprendimą įgyvendina. Šildymo sezono laikotarpiu, šilumnešis privalo būti tiekiamas daugiabučio namo butams ir kitoms patalpoms šildyti. Butai ir kitos patalpos daugiabučiame name privalo būti šildomi, jeigu tam neprieštarauja dauguma to namo butų savininkų, neturinčių įsiskolinimų šilumos tiekėjui.

¹Techninių reikalavimų statybos reglamento¹ STR 2.01.01(3):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Higiena, sveikata, aplinkos apsauga“ STR 2.01.01(4):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Naudojimo sauga“, STR 2.01.01(6):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Energijos taupymas ir šilumos išsaugojimas“, Techninių reikalavimų statybos reglamento STR 2.01.01(3):1999 „Techninių reikalavimų suvestinė „Vidaus aplinkos oro kokybė ir drėgnumas“ ir kt.

Galiojantis teisinis reglamentavimas, nors ir suteikia tam tikrą savarankiškumą šilumos vartotojams priimti sprendimus dėl pastatų šildymo laikotarpio, tačiau tokių sprendimų formali šildymo sezono pradžios ir pabaigos sąsaja su konkrečiu savivaldybės institucijos sprendimu dėl oficialaus šildymo sezono paskelbimo sukuria teisinį netikrumą bei apsunkina procesą. Savivaldybių priimamo sprendimo nelankstumas dirbtinai sutrumpina šildymo sezoną ir sukelia dalies šilumos vartotojų nepasitenkinimą ar nusivylimą centralizuoto šildymo paslauga. Pažymėtina, kad spalio ar balandžio mėnesių vienos paros šildymas butui vidutiniškai kainuoja apie 1,5 Eur.

Galiojant šiuo metu esančiam teisiniam reguliavimui, kiekvienos savivaldybės institucija kasmet, įvertindama oro sąlygas, priima sprendimus dėl šildymo sezono pradžios ir pabaigos nustatymo, nustatytos paskirties savivaldybių pastatams. Galiojančio teisės akto įgyvendinimo ir taikymo praktikoje pasitaiko atvejų, kad iki atitinkamo savivaldybės institucijos sprendimo priėmimo, šilumos tiekimas nėra užtikrinamas arba nėra nutraukiamas ir šilumos vartotojai neturi galimybės gyvenamosiose patalpose palaikyti higienos normas atitinkančio mikroklimato, kas, dažnu atveju, sukelia šilumos vartotojų nepasitenkinimą, tuo pačiu mažina šilumos tiekimo įmonių patrauklumą ir patikimumą.

Remiantis Energetikos ministerijos atliktos gyventojų apklausos duomenimis, šildymo sezono pradžios ir pabaigos savalaikiškumas patenka tarp dažniausiai gyventojų minimų sričių, kuriose šilumos tiekėjai galėtų gerinti paslaugų kokybę. Šią sritį, kaip spęstiną, nurodo reikšminga dalis gyventojų – beveik ketvirtadalis visų respondentų, o kai kuriuose savivaldybėse ši problema įvardinama daugiau nei 40 proc. visų respondentų atsakymuose. Tai pagrindžia poreikį tikslinti šildymo sezono teisinį reguliavimą, sudarant sąlygas šilumos tiekimą organizuoti lanksčiau, atsižvelgiant į faktinį šilumos poreikį, pastato technines galimybes ir temperatūros svyravimus šildymo sezono pradžioje bei pabaigoje.

CŠT sistemos dekarbonizacija ir elektrifikacija

Atsižvelgiant į energetikos rinkos pokyčius, šiuo metu galiojantis teisinis reglamentavimas neskatina CŠT sistemos gamybos elektrifikacijos. Elektros energijos konversijos į šilumą įrenginiai, siekiantys tiekti šilumą į CŠT sistemą, privalo dalyvauti bendroje šilumos gamybos aukcionų sistemoje. Galiojantis teisinis reguliavimas nesudaro palankių sąlygų naujų elektros energiją į šilumą konvertuojančių įrenginių plėtrai CŠT sistemoje. Dėl to, neišnaudojamas elektros energijos pertekliaus panaudojimo potencialas, nes elektros energijos konversijos į šilumą įrenginiai galėtų absorbuoti perteklinę elektros energiją tuo metu, kai elektros rinkoje susidaro pasiūlos perteklius ir elektros kainos yra žemos, taip prisidedant prie elektros tinklo balansavimo ir energetinio saugumo stiprinimo. Galiojantis reguliavimas taip pat neatliepia Europos Sąjungos energetikos sektorių integracijos strategijos tikslų, pagal kuriuos skatinama elektros ir šilumos sektorių sąveika, siekiant klimato neutralumo, ir neužtikrina Lietuvos Respublikos energetinės nepriklausomybės strategijoje numatytų tikslų dėl priklausomybės nuo importuojamo kuro mažinimo įgyvendinimo.

Šilumos sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikimo šilumos vartotojams

Lietuvos Respublikos šilumos ūkio įstatymo (toliau – ŠŪĮ) 12 straipsnio 4 dalyje įtvirtinta, kad šilumos vartotojams pateikiamos popierinės sąskaitos (mokėjimo pranešimai), išskyrus atvejus, kai vartotojas pageidauja gauti sąskaitas (mokėjimo pranešimus) elektroniniu būdu. Lietuvoje kas mėnesį šilumos vartotojams išrašoma apie 780 tūkst. sąskaitų (mokėjimo pranešimų) už šildymą ir karštą vandenį, jei visiems vartotojams būtų siunčiamos popierinės sąskaitos, tuomet vien tik už siuntimo paslaugas būtų patiriama 943 800 Eur (devyni šimtai keturiasdešimt trys tūkstančiai aštuoni šimtai eurų) išlaidų kiekvieną mėnesį. Siekiant optimizuoti šias išlaidas, būtina aktyviai skatinti šilumos vartotojus gauti elektronines sąskaitas (mokėjimo pranešimus). Pagal galiojančią teisinį reguliavimą, suteikiant šilumos vartotojams tik galimybę pasirinkti elektroninę sąskaitą, nėra pasiekiamas rezultatas dėl popierinių sąskaitų (mokėjimo pranešimų) atsisakymo.

Įvertinant tai, kad didžioji dalis šilumos vartotojų turi galimybes gauti sąskaitas (mokėjimo pranešimus) elektroniniu būdu, prioriteto suteikimas popierinėms sąskaitoms (mokėjimo

pranešimams) nėra efektyvus pateikimo šilumos vartotojams būdas ir sukelia papildomas sąnaudas šilumos tiekėjams.

Privalomųjų reikalavimų įgyvendinimas – šilumos punktų modernizavimas

Galiojančio ŠŪĮ 20 bei 23 straipsniuose įtvirtinti reikalavimai pastatų šildymo ir karšto vandens sistemoms bei daugiabučių namų šildymo ir karšto vandens tiekimo sistemoms, įskaitant pareigas daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemų prižiūrėtojui (eksploatuotojui) bei daugiabučio namo bendrojo naudojimo objektų valdytojui užtikrinti šildymo ir (ar) karšto vandens sistemų atitiktį privalomiesiems reikalavimams, kurių įgyvendinimas turi būti užtikrintas iki 2026 m. liepos 1 d. Tačiau numatyti privalomieji reikalavimai sunkiai praktiškai įgyvendinami, nes– nėra veikiančių mechanizmų privalomam šilumos sistemų modernizavimui užtikrinti, dalis šilumos punktų vis dar nėra automatizuoti ir neatitinka nustatytų daugiabučių namų šildymo ir karšto vandens sistemų privalomųjų reikalavimų, būtinų saugiam bei efektyviam šilumos tinklo valdymui.

Šiuo metu galiojantis teisinis reglamentavimas nesuteikia šilumos tiekėjui teisės neatlygintinai gauti momentinius šilumos punkto techninius duomenis bei ištraukti į šilumos kainodarą atliktas investicijas į technines priemones duomenims nuskaityti. Minėti duomenys bei investicijos būtinos, siekiant efektyvaus šilumos tinklo valdymo optimalaus šilumos tinklo darbo režimo ar gedimų nustatymui.

Kainodaros teisinio reguliavimo nuostatų suderinimas

Priėmus 2025 m. gruodžio 16 d. ŠŪĮ 32 straipsnio 3 dalies pakeitimą, pagal kurį nustatoma, kad kurui, naudojamam šilumos ir (ar) karšto vandens gamybai, kuro įsigijimo sąnaudų įtraukimas į šilumos ir (ar) karšto vandens kainą ribojamas pagal vidutinę kalendorinių metų ketvirčio biokuro biržos kainą, vidutinę kalendorinių metų ketvirčio biokuro kainą arba vidutinę kalendorinių metų ketvirčio gamtinių dujų biržos kainą, o šias kainas nustato Valstybinė energetikos reguliavimo taryba (toliau – VERT), vadovaudamasi savo nustatyta tvarka, tačiau galiojančios ŠŪĮ 32 straipsnio 24 dalies nuostatos, kurios turėtų būti suderintos su įsigaliojančiu teisiniu reguliavimu, nepakoreguotos.

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos konkurencijos įstatymu, šiuo metu taikoma „susijusių asmenų“ nustatymo praktika, pagal kurią praktinio taikymo metu pastebimas galimas dirbtinis įmonių skaidymas, siekiant to išvengti būtinas ŠŪĮ 10 straipsnio 3 dalies 3 punkto pakeitimas, kuriuo šilumos aukciono dalyviai, priklausantys susijusių ūkio subjektų grupei būtų suprantami, kaip asmenys, priklausantys vienetų grupei, vadovaujantis ne Konkurencijos įstatymu, bet Lietuvos Respublikos pelno mokesčio įstatymo nuostatomis.

4. Kokios siūlomos naujos teisinio reguliavimo nuostatos ir kokių teigiamų rezultatų laukiama

Dėl šildymo sezono nustatymo

Įstatymo projektu siūloma pakeisti ŠŪĮ 2 straipsnio 29 dalyje nustatytą šildymo sezono sąvokos apibrėžtį ir įtvirtinti konkretų šildymo sezono laikotarpį, nustatant, kad šilumos tiekėjas nuo spalio 1 d. iki balandžio 30 d. privalo būti pasirengęs tiekti šilumą, kad būtų užtikrinama, pagal higienos normas reglamentuota, vidutinė vidaus patalpų temperatūra šildomuose pastatuose. Kai šaltasis metų laikotarpis viršija šildymo sezono ribas, tas laikotarpis taip pat priskiriamas prie šildymo sezono. Taip pat, siekiant nuoseklaus teisinio reguliavimo, papildomos ir koreguojamos šaltojo ir šiltojo metų laikotarpių sąvokų apibrėžtys. Siūlomo teisinio reguliavimo objektas yra šilumos vartotojų teisė į šilumos prieinamumą, šaltuoju metų laikotarpiu, nustatantis pareigą šilumos tiekėjui nuo spalio 1 d. iki balandžio 30 d. užtikrinti techninį pasirengimą tiekti šilumą, kad, esant faktiniam šilumos poreikiui, šaltuoju metų laikotarpiu, būtų užtikrinta higienos normas atitinkanti vidaus patalpų temperatūra.

Pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 6 straipsnio 30 punkte savivaldybėms priskirtos savarankiškosios funkcijos organizuoti šilumos tiekimą nėra keičiamos ar suvaržomos, nes siūlomomis Įstatymo projekto nuostatomis nėra keičiama savivaldybių

kompetencija planuoti ir organizuoti šilumos tiekimą, o taip pat nekeičiama savivaldybės institucijos diskrecija priimti sprendimus dėl savivaldybių nustatytų įstaigų šildymo sezono nustatymo.

ŠŪĮ 13 straipsnio pakeitimais siekiama tiksliau ir efektyviau reglamentuoti šildymo sezono pradžią bei pabaigą, paliekant pareigą savivaldybių institucijoms nustatyti šildymo sezoną numatytos paskirties savivaldybių institucijų nustatytoms įstaigoms, t.y. vaikų darželiams, mokykloms, ligoninėms ir kt., o taip pat tiems šilumos vartotojams, kurių šilumos punktai nėra modernizuoti (automatizuoti).

Įstatymo projektu siūloma tikslinti ŠŪĮ 13 straipsnį, numatant, jog ne šildymo sezono laikotarpiu šilumos tiekėjas užtikrintų šilumos tiekimą, esant techninėms galimybėms, jei pagal higienos normas yra šaltasis metų laikotarpis. Jeigu šildymo sezono laikotarpiu yra šiltasis metų laikotarpis, tuomet šilumos tiekėjas neprivalo užtikrinti šilumos tiekimą. Šilumos vartotojai, kurių šilumos punktai yra modernizuoti, automatizuoti, turėtų teisę Civilinio kodekso 4.85 straipsnio nustatyta tvarka nuspręsti dėl savo pastatų šildymo pradžios ir pabaigos. Šilumos vartotojų, kurių šilumos punktai nėra modernizuoti, automatizuoti, pastatų šildymo pradžia ir pabaiga būtų vykdoma savivaldybės institucijos nustatyto šildymo sezono laikotarpiu.

Pažymėtina, kad ir iki šiol, galimybę savarankiškai spręsti dėl ankstesnės šildymo sezono pradžios ar vėlyvesnės pabaigos, faktiškai turėjo tik šilumos vartotojai, kurių šilumos punktai yra nepriklausomi, t.y. modernizuoti, automatizuoti, tuo tarpu priklausomų šilumos punktų šilumos vartotojai tokios galimybės neturėjo ir neturi. Atsižvelgiant į tai, Įstatymo projekto 20 straipsnio 5¹–5² dalių papildymais siekiama efektyvinti priklausomų šilumos punktų modernizaciją į nepriklausomus šilumos punktus ir suteikti šilumos vartotojams faktines galimybes efektyviau vartoti šilumą, taip pat dalyvauti sprendimų priėmimo dėl šildymo sezono, sudarant technines ir organizacines prielaidas tokiems sprendimams realiai įgyvendinti.

Pažymėtina, kad pagal galiojantį teisinį reguliavimą, savivaldybių institucijos nepasiturintiems šilumos vartotojams kompensacijas už šildymą ir karštą vandenį turi mokėti nuo pirmos dienos to mėnesio, kai paskelbtas šildymo sezonas, ir iki paskutinės dienos to mėnesio, kai oficialiai baigiamas šildymo sezonas. Įstatymo projektu teikiamomis nuostatomis įtvirtinus šildymo sezono laikotarpį nuo spalio 1 d. iki balandžio 30 d., nepasiturintiems šilumos vartotojams kompensacijos už šildymą ir karštą vandenį, taip pat turės būti skiriamos nuo spalio 1 dienos iki balandžio 30 dienos už visą šildymo sezoną ir, kai ne šildymo sezono metu yra šaltasis metų laikotarpis. Tai reiškia, jeigu šildymo sezono metu yra šiltasis metų laikotarpis ir šiluma nebus tiekiama, atitinkamai tą laikotarpį nebus mokėjimų už šilumą, tuo pačiu nebus poreikio ir kompensacijoms, o šildymo sezono metu, jeigu yra šaltasis metų laikotarpis, šiluma bus tiekiama ir mokėjimai skaičiuojami pagal faktiškai suvartotą šilumą, taip pat bus taikomos ir kompensacijos. Jeigu ne šildymo sezono metu yra šaltasis metų laikotarpis ir šiluma bus tiekiama, tuomet ir mokėjimai skaičiuojami pagal faktiškai suvartotą šilumą, taip pat bus taikomos ir kompensacijos.

Lietuvos šilumos tiekėjų asociacijos duomenimis spalio ar balandžio mėnesių vienos paros šildymas butui vidutiniškai kainuoja apie 1,5 Eur.

Teikiamais ŠŪĮ pakeitimais siekiama užtikrinti efektyvesnį šilumos vartotojų poreikius atitinkantį šilumos vartojimo prieinamumą, suteikiant šilumos vartotojams galimybę, jų gyvenamuosiuose pastatuose, naudotis komfortišku mikroklimatu. Manytina, kad šie teisinio reguliavimo pokyčiai padėtų užtikrinti kokybišką šildymą daugiabučiuose namuose rudens ir pavasario laikotarpiais, kai klimatinės sąlygos drastiškai keičiasi, o savivaldybių institucijų sprendimai nėra pakankamai lankstūs tinkamai ir laiku į juos reaguoti.

Atkreiptinas dėmesys, kad centralizuoto šildymo organizavimo modeliai Europos Sąjungos valstybėse skiriasi, tačiau Lietuvos geografiniam regionui artimų Europos Sąjungos valstybių praktikoje matoma bendra kryptis – šildymo pradžia ir pabaiga nėra siejama vien su atskiru savivaldybės institucijos sprendimu dėl šildymo sezono paskelbimo, o didesnė reikšmė teikiama

šilumos paslaugos prieinamumui, faktiniam šilumos poreikiui, pastato techninėms galimybėms ir pastato šildymo reguliavimui.

Remiantis Energetikos ministerijos turima informacija, Latvijoje šildymo sezonas nėra skelbiamas, o pastatai pradedami šildyti pagal poreikį, nes dalis vartotojų turi galimybę šildymo paslauga naudotis ištisus metus. Estijoje šildymo sezono pradžia ir pabaiga nacionaliniu lygmeniu nėra reglamentuojama – pastato savininkas gali pradėti ir baigti šildymą pagal poreikį, o savivaldybės sprendžia dėl savo nuosavybėje esančių įstaigų šildymo. Danijoje šildymo sezonas prasideda spalio 1 d. ir baigiasi gegužės 15 d. ir suprantamas kaip laikotarpis, kuriuo šildymas turi būti prieinamas vartotojams. Suomijoje šildymas pradedamas pagal poreikį, paprastai rugsėjo arba spalio mėnesiais, ir reguliuojamas pagal lauko oro temperatūrą. Švedijoje fiksuoto šildymo sezono nėra, o šildymo poreikis priklauso nuo oro sąlygų ir vartotojų poreikių.

Įvertinus Europos šalių praktiką, Įstatymo projektu siūloma ne atsisakyti šildymo sezono reglamentavimo, o patikslinti jo paskirtį – šildymo sezoną apibrėžti kaip laikotarpį, kuriuo šilumos tiekėjas turi būti pasirengęs tiekti šilumą, tačiau faktinis šilumos vartojimas konkrečiame pastate priklausytų nuo pastato techninių galimybių, faktinio šilumos poreikio ir vartotojų sprendimų. Toks reguliavimas leistų operatyviau reaguoti į oro temperatūros svyravimus pavasario ir rudens laikotarpiais, šildymo sezono pradžioje ir pabaigoje, ir sudarytų sąlygas užtikrinti higienos normas atitinkančią vidaus patalpų temperatūrą.

CŠT sistemos dekarbonizacija ir elektrifikacija

Nacionalinėje energetinės nepriklausomybės strategijoje pabrėžiama būtinybė diversifikuoti šilumos gamybai naudojamus atsinaujinančius energijos išteklius ir technologijas. Dvidešimtosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programoje iškeltas tikslas skatinti investicijas į elektros energijos pavertimo šilumine energija technologijas (angl. *power-to-heat*), panaudojant elektros energijos perteklių šilumos gamybai.

Atsižvelgiant į tai, Įstatymo projektu siūloma papildyti ŠŪĮ 2 straipsnį naujomis 10^2 ir 10^3 dalimis, reglamentuojant Elektros energijos konversijos į šilumą bei Elektros energijos konversijos į šilumą įrenginio sąvokas ir jų apibrėžtis.

Nustatoma, kad elektros energijos konversija į šilumą yra elektros energijos pavertimas šilumos energija naudojant šilumos siurblius, elektrinius katilus ar kitus elektros energiją į šilumą konvertuojančius įrenginius, siekiant integruoti elektros energiją į centralizuoto šilumos tiekimo sistemą. O elektros energijos konversijos į šilumą įrenginys yra technologinis įrenginys ir jo techninių priemonių kompleksas, skirtas elektros energijai konvertuoti į šilumą ir patiekti į šilumos perdavimo tinklą.

Taip pat, siūloma papildyti ŠŪĮ 10^2 straipsnį, numatant, kad šiluma, pagaminta elektros energijos konversijos į šilumą būdu, superkama ne aukciono būdu. Atsižvelgiant į tai, siūloma tikslinti kitas 10^2 straipsnio nuostatas, nustatant minėtų įrenginių pagamintai šilumai analogišką tvarką, kokia taikoma atliekinę šilumą generuojantiems įrenginiams. Šiais pakeitimais siekiama sudaryti palankesnes teises ir ekonomines sąlygas elektros energijos konversijos į šilumą technologijų plėtrai CŠT sistemoje ir platesniam atliekinės šilumos panaudojimui, taip prisidedant prie CŠT sistemos dekarbonizacijos, mažinant administracines kliūtis bei skatinant efektyvesnę energijos išteklių naudojimą bei inovacijų plėtrą. Pažymėtina, kad šie pakeitimai prisidėtų prie elektros ir šilumos sektorių integracijos, leisdami CŠT sistemai veikti kaip elektros tinklo lankstumo priemonei – absorbuojant perteklinę elektros energiją žemų kainų laikotarpiais ir taip mažinant elektros energijos ribojimo poreikį. Taip pat, tai stiprintų Lietuvos Respublikos energetinį saugumą, mažinant priklausomybę nuo importuojamo kuro.

Siūloma pakeisti ŠŪĮ 10^2 straipsnio pavadinimą ir 5 dalį, papildant, kad ŠŪĮ 10^2 straipsnyje įtvirtinti prijungimo prie šilumos perdavimo tinklų ir atliekinės šilumos supirkimo ir panaudojimo bendrieji principai, taip pat, taikomi asmenims, kurių pagrindinė veikla nėra elektros energijos ir (ar) šilumos gamyba ir kurie atliekinę šilumą generuoja šilumos gamybos įrenginiais. Taip pat, numatant,

kad atliekinės šilumos surinkimui bei perdavimui į centralizuotą šilumos tiekimo sistemą surenkamos šilumos kiekiui padidinti arba atliekinės šilumos atitikties tinklo temperatūriniais reikalavimams užtikrinti, gali būti įrengiami papildomi įrenginiai. Tokių papildomų įrenginių sugeneruota energija prilyginama atliekinei šilumai. Šiais pakeitimais siekiama skatinti platesnį šiuo metu į aplinką išmetamos šilumos panaudojimą CŠT, mažins CO₂ išmetimus ir didins tinklo efektyvumą.

Šilumos sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikimas

Siūloma pakeisti ŠŪĮ 12 straipsnio 4 dalį, nustatant, kad šilumos tiekėjas teiks šilumos vartotojams sąskaitas (mokėjimo pranešimus) elektroniniu būdu, išskyrus atvejus, jeigu šilumos vartotojas pageidautų gauti popierines sąskaitas. Šilumos vartotojas apie savo apsisprendimą turėtų informuoti (elektroniniu paštu, savitarnos svetainėje ar vartotojų aptarnavimo skyriuose) šilumos tiekėją ir šilumos vartotojui būtų užtikrintas popierinių sąskaitų teikimas, netaikant papildomų mokesčių.

Nustatoma, jog tais atvejais, kai nėra galimybės šilumos vartotojams sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikti elektroniniu būdu, šilumos vartotojams bus teikiamos popierinės sąskaitos (mokėjimo pranešimai). Šilumos tiekėjas privalo sąskaitose (mokėjimo pranešimuose) pateikti aiškia informaciją šilumos vartotojams apie sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikimo tvarką.

Pažymėtina, kad įsigaliojus ŠŪĮ pakeitimui, numatytas pereinamasis laikotarpis iki 2027 m. gegužės 1 d., kuomet šilumos tiekėjams įtvirtinta pareiga imtis aktyvių veiksmų informuojant šilumos vartotojus apie pasikeitusią sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikimo tvarką. Šilumos tiekėjas, kartu su sąskaitomis (mokėjimo pranešimais), pateiks šilumos vartotojui informaciją apie pasikeitusią sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikimo tvarką ir apie šilumos vartotojų teisę pasirinkti popierinę sąskaitą, kuri ir toliau bus teikiama nemokamai. Šilumos vartotojams bus suteikiama visa reikiama informacija ir sudarytos realios galimybės tinkamai ir laiku, vartotojams patogiu būdu (t.y. telefonu, elektroniniu paštu, savitarnos svetainėje ar vartotojų aptarnavimo skyriuose), išreikšti šilumos tiekėjui savo valią dėl sąskaitos (mokėjimo pranešimo) pateikimo būdo.

Naujomis ŠŪĮ nuostatomis siekiama:

- Skatinti skaitmenizaciją ir modernesnius informacijos teikimo procesus, siekiant patogesnio ir greitesnio šilumos sąskaitų vartotojams pateikimo, užtikrinant šilumos sąskaitų pasiekiamumą bet kuriuo metu.
- Mažinti CO₂ emisiją, sumažėjus popierinių šilumos sąskaitų poreikiui.
- Mažinti administracines sąnaudas šilumos tiekėjams, taupyti šilumos tiekimo sąnaudas, kurios patiriamos darbuotojų darbo užmokesčiui, popieriui, pašto paslaugoms ir kitoms sąnaudoms, kurios įprastai įtraukiamos į galutinę šilumos kainą vartotojams.

Privalomųjų reikalavimų įgyvendinimas – šilumos punktų modernizavimas

Siūloma papildyti ŠŪĮ 20 straipsnį nuostatomis, kurios aiškiai numatytų, jog šilumos punkto įrenginiai privalo atitikti šilumos tiekėjo išduotas prisijungimo prie šilumos perdavimo tinklo sąlygas ir atitikti teisės aktais nustatytus privalomuosius reikalavimus. Šilumos tiekėjas, nustatęs, kad šilumos punkto įrenginiai neatitinka nurodytų reikalavimų, raštu informuoja butų ir kitų patalpų savininkus ir (arba) daugiabučio namo bendrojo naudojimo objektų valdytoją apie nustatytus neatitikimus, jų pobūdį ir būtinybę atlikti šilumos punkto įrenginių remonto ar modernizavimo darbus. Butų ir patalpų savininkui ir (arba) daugiabučio namo bendrojo naudojimo objektų valdytojui daugiau kaip 12 mėnesių nevykdant šilumos tiekėjo teisėtos, raštu pateiktos informacijos dėl šilumos punkto remonto ar modernizavimo, šilumos tiekėjas, galėtų pats atlikti būtinus remonto ar modernizavimo darbus. Taip pat, siūloma nustatyti, kad reikalingiems veiksams atlikti, užtikrinant šildymo ir karšto vandens sistemos atitikimą daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemų privalomiesiems reikalavimams, nereikia gauti daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkų pritarimo dėl reikalingų veiksmų atlikimo ir finansavimo. Šių darbų išlaidas apmoka daugiabučio namo butų ir kitų patalpų savininkai pagal Civilinio kodekso 4.82 straipsnio 3 dalies nuostatas. Šių

darbų išlaidoms kompensuoti gali būti naudojamos daugiabučio namo bendraturčių kaupiamosios lėšos, pagal Civilinio kodekso 4.82 straipsnio 4 dalies nuostatas. Jeigu sukaupytų kaupiamųjų lėšų nėra, jų nepakanka arba jos pagal patvirtintą ilgalaikį planą ar jų paskirtį yra numatytos kitiems darbams atlikti, šios išlaidos kompensuojamos butų ir patalpų savininkų sąskaita šio įstatymo 12 straipsnio 5 dalyje nustatytais pagrindais. Taip pat, siekiant apsaugoti vartotojų interesus dėl galimų didelių mokėjimų, nustatoma, kad šioms išlaidoms kompensuoti gali būti numatytas ne trumpesnis kaip 24 mėnesių laikotarpis ir išlaidų kompensavimas nurodomas atskira eilute sąskaitose (mokėjimo pranešimuose). Pažymėtina, kad šių darbų išlaidoms kompensuoti teikiama valstybės parama pagal Lietuvos Respublikos valstybės paramos daugiabučiams namams atnaujinti (modernizuoti) įstatymą.

Siūlomas mechanizmas butų taikomas tik tais atvejais, kai šilumos punkto įrenginiai neatitinka teisės aktuose nustatytų privalomųjų reikalavimų, o butų ir kitų patalpų savininkai ar daugiabučio namo bendrojo naudojimo objektų valdytojas per nustatytą terminą nesiima veiksmų nustatytiems neatitikimams pašalinti. Atsižvelgiant į tai, siūloma priemonė nelaikytina bendro pobūdžio šilumos tiekėjo teise savo nuožiūra atlikti darbus vartotojų sąskaita. Ji vertintina kaip išimtinis ir proporcingas privalomųjų reikalavimų įgyvendinimo užtikrinimo mechanizmas, taikomas tik tuomet, kai nustatyti neatitikimai nėra pašalinami įprasta tvarka.

Siūlomomis nuostatomis siekiama užtikrinti didesnę šilumos perdavimo tinklo saugumą ir patikimumą, nes šilumos punktų įrenginiai privalo atitikti nustatytus privalomuosius reikalavimus ir turi būti suderinti su CŠT sistema.

VERT 2025 m. duomenimis apie 4500 daugiabučių namų, prijungtų prie CŠT sistemos, šildymo ir karšto vandens sistemos neatitinka privalomųjų reikalavimų. Atkreiptinas dėmesys, jog šis skaičius apima tik tuos daugiabučius namus, apie kuriuos VERT informavo šilumos tiekėjai ir (arba) daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemų prižiūrėtojai, tačiau VERT veikloje, atliekant daugiabučių namų šildymo ir (ar) karšto vandens ruošimo sistemų techninės būklės vertinimus, pasitaiko atvejų kuomet apie privalomųjų reikalavimų neatitinkančias šildymo ir (ar) karšto vandens ruošimo sistemas VERT nėra informuojama. Tai įvertinus, svarbu pažymėti, jog nurodytas daugiabučių namų skaičius negali būti laikomas galutiniu daugiabučių, kurių šildymo ir (ar) karšto vandens ruošimo sistemos neatitinka privalomųjų reikalavimų, skaičiumi šalyje. Vien tik Vilniaus mieste, vis dar yra virš 300 neautomatizuotų šilumos punktų, dėl kurių CŠT sistemoje veikia siurblinės ir jų darbui patiriamos papildomos elektros sąnaudos.

Įstatymo nuostatomis įtvirtinus šilumos tiekėjo teisę pačiam atlikti šilumos punkto remontą ar modernizavimą, neveikiant bendrojo naudojimo objektų valdytojui, kuris nevykdo savo pareigų, butų užkertamas kelias vilkinti privalomųjų reikalavimų įgyvendinimą, greičiau pašalinami techniniai neatitikimai, dėl to mažėtų avarijų tikimybė, energijos nuostolių ir šilumos tiekimo sutrikimų rizika. Šios priemonės turėtų paskatinti saugesnį, patikimesnį bei stabilesnį šilumos tiekimą vartotojams, užtikrintų mažesnes eksploatacines sąnaudas, efektyvesnį pastatų šildymo sistemos veikimą ir aukštesnę teikiamos paslaugos kokybę.

Pažymėtina, jog ŠŪĮ 21 straipsnis nustato, kad vartotojų ir šilumos ir (ar) karšto vandens tiekėjų, pastato šildymo ir karšto vandens sistemos prižiūrėtojų (ekspluatuotojų) ginčai nagrinėjami Lietuvos Respublikos energetikos įstatyme nustatyta tvarka.

Taip pat, siūloma papildyti ŠŪĮ 20 straipsnį nuostatomis, kurios užtikrintų šilumos tiekėjo galimybę neatlygintinai gauti realaus laiko techninius šilumos punkto duomenis, reikalingus efektyviam šilumos tinklo valdymui.

Šiomis Įstatymo projekto nuostatomis siekiama:

- Efektyvesnio šilumos tinklo valdymo – momentiniai duomenys leidžia operatyviai reguliuoti šilumos gamybą ir tiekimą, užtikrinant optimalų šilumos sistemos darbą.

- Greitesnio gedimų ir neefektyvumo nustatymo – realaus laiko informacija leidžia anksti identifikuoti šilumos sistemos sutrikimus, sumažinti avarijų riziką ir užkirsti kelią energijos nuostoliams.

- Mažesnių eksploatavimo sąnaudų – efektyvesnis šilumos tinklo darbas ir greitesnė reakcija į problemas mažina šilumos tiekimo sąnaudas ilgalaikėje perspektyvoje ir kartu leis sumažinti šilumos kainą vartotojams.

- Didesnio šildymo patikimumo vartotojams – tiksliau valdoma sistema užtikrina stabilesnę šilumos ir karšto vandens kokybę.

- Skaitmenizacijos pažangos vystymą – skatinama modernių technologijų diegimą šilumos ūkyje ir didina duomenų prieinamumą, kas yra būtina tolimesnei šilumos tinklų modernizacijai.

Kainodaros teisinio reguliavimo nuostatų suderinimas

Siūloma patikslinti ŠŪĮ 32 straipsnio 24 dalies nuostatas, kurios turėtų būti suderintos su 2026 m. lapkričio 1 d. įsigaliosiančiu teisiniu reguliavimu, nustatant, kad VERT apskaičiuoja vidutinę kalendorinių metų ketvirčio biokuro, vidutinę kalendorinių metų ketvirčio biokuro biržos, vidutinę kalendorinių metų ketvirčio biokuro biržos produkto, kurio gamybai, kaip žaliava, naudojamos miško kirtimo liekanos, vidutinę kalendorinių metų ketvirčio gamtinių dujų biržos ir vidutinę kalendorinių metų ketvirčio kito kuro, naudojamo šilumos ir (ar) karšto vandens gamybai, kainas, ir apie jas iki kito ketvirčio pirmo mėnesio paskutinės dienos viešai informuoja.

Atsižvelgiant, į šiuo metu taikomą platesnę susijusių ūkio subjektų grupės nustatymo praktiką, siekiant ją suvienodinti su šilumos gamybos rinkos praktika, siūlomas ŠŪĮ 10 straipsnio 3 dalies 3 punkto pakeitimas, kuriuo šilumos aukciono dalyviai, priklausantys susijusių ūkio subjektų grupei būtų suprantami, kaip asmenys, priklausantys vienetų grupei, vadovaujantis ne Konkurencijos įstatymu, bet Pelno mokesčio įstatymo nuostatomis.

Įvertinant tai, kad Pelno mokesčio įstatyme reglamentavimas vienetų grupei yra tinkamesnis ir tikslesnis, taikant jį lokalioms ir mažoms rinkoms, vadovaujantis šiuo teisiniu reguliavimu būtų užkertamas kelias dirbtinam įmonių skaidymui. Taikant Pelno mokesčio įstatymą, galima greitai reaguoti į rinkos pasikeitimus, nes išvengiama ilgai truncančių papildomų procedūrų ir tyrimų, siekiant įrodyti kontrolės buvimą, kuris taikomas pagal Konkurencijos įstatymą.

Įstatymo įsigaliojimas, įgyvendinimas ir taikymas

Siekiant užtikrinti šilumos vartotojų teisėtus interesus, užtikrinti pastatų vidaus patalpų mikroklimatą, atitinkantį higienos normas, esant vėsesnėms oro sąlygoms, siūloma, kad šis Įstatymo projektas įsigaliotų iki naujojo šildymo sezono, t.y. 2026 m. spalio 1 d., kaip numato šio Įstatymo projekto 1 ir 6 straipsnių nuostatos.

Šio įstatymo 3 ir 9 straipsniai turi įsigalioti 2026 m. lapkričio 1 d.

Šio įstatymo 5 straipsnio įsigaliojimui numatomas pereinamasis laikotarpis iki 2027 m. gegužės 1 d., kuomet šilumos tiekėjams bus įtvirtinta pareiga imtis aktyvių veiksmų informuoti šilumos vartotojus apie pasikeitusią sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikimo tvarką. Šilumos tiekėjas kartu su sąskaitomis (mokėjimo pranešimais) pateiks šilumos vartotojui informaciją apie pasikeitusią sąskaitų (mokėjimo pranešimų) teikimo tvarką ir apie šilumos vartotojų teisę pasirinkti popierinę sąskaitą. Kai šilumos vartotojas telefonu ar kitomis priemonėmis (elektroniniu paštu, savitarnos svetainėje ar vartotojų aptarnavimo skyriuose), šilumos tiekėjui išreikš pageidavimą gauti popierines sąskaitas (mokėjimo pranešimus), tuomet jam bus teikiamos popierinės sąskaitos (mokėjimo pranešimai) nemokamai.

Taip pat nustatoma, kad energetikos ministras ir Valstybinė energetikos reguliavimo taryba iki 2026 m. birželio 30 d. priima šio įstatymo įgyvendinamuosius teisės aktus.

5. Numatomo teisinio reguliavimo poveikio vertinimo rezultatai, galimos neigiamos priimto įstatymo pasekmės ir kokių priemonių reikėtų imtis, kad tokių pasekmių būtų išvengta
Priėmus teikiamus Įstatymo projektą, neigiamų pasekmių nenumatoma.

6. Kokią įtaką priimtas įstatymas turės kriminogeninei situacijai, korupcijai

Įstatymo projektas įtakos kriminogeninei situacijai ir korupcijai neturės.

7. Kaip įstatymo įgyvendinimas atsilieps verslo sąlygoms ir jo plėtrai

Įstatymo projektu siūlomi pakeitimai užtikrins aiškesnį ir tvaresnį šilumos ūkio sektoriaus teisinį reguliavimą, skatins technologinę pažangą bei prisidės prie efektyvesnio energijos vartojimo.

8. Įstatymo inkorporavimas į teisinę sistemą, kokius teisės aktus būtina priimti, kokius galiojančius teisės aktus reikia pakeisti ar pripažinti netekusiais galios

Kitų įstatymų keisti ar priimti naujų nereikės.

9. Ar įstatymo projektas parengtas laikantis Lietuvos Respublikos valstybinės kalbos įstatymo ir Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatymo reikalavimų, o įstatymo projekto sąvokos ir jas įvardijantys terminai įvertinti Lietuvos Respublikos terminų banko įstatymo ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų nustatyta tvarka

Įstatymo projektas parengtas laikantis Lietuvos Respublikos valstybinės kalbos įstatymo ir Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatymo reikalavimų ir atitinka bendrinės lietuvių kalbos normas.

Įstatymo projekte vartojamos naujos sąvokos ir jų apibrėžtys įvertintos Lietuvos Respublikos terminų banko įstatymo ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų nustatyta tvarka ir suderintos su Valstybinės lietuvių kalbos komisijos pakomise.

10. Ar įstatymo projektas atitinka Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos nuostatas ir Europos Sąjungos dokumentus

Įstatymo projekto nuostatos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos nuostatomis ir Europos Sąjungos dokumentams neprieštarauja.

11. Jeigu įstatymui įgyvendinti reikia įgyvendinamųjų teisės aktų, – kas ir kada juos turėtų priimti

Priėmus Įstatymo projektą, atitinkamos institucijos pagal kompetenciją turės parengti Įstatymo projekto įgyvendinamųjų teisės aktų pakeitimus:

1) Energetikos ministras turės pakeisti Šilumos tiekimo ir vartojimo taisykles, patvirtintas Lietuvos Respublikos energetikos ministro 2010 m. spalio 25 d. įsakymu Nr. 1-297 „Dėl Šilumos tiekimo ir vartojimo taisyklių patvirtinimo“.

2) Valstybinė energetikos reguliavimo taryba turės priimti:

– Valstybinės energetikos reguliavimo tarybos 2009 m. liepos 8 d. nutarimo Nr. O3-96 „Dėl Šilumos kainų nustatymo metodikos“ pakeitimą;

– Vidutinės biokuro kainos nustatymo tvarkos ir sąlygų aprašo, patvirtinto 2013 m. gruodžio 27 d. nutarimu Nr. O3-759 „Dėl Vidutinės biokuro kainos nustatymo tvarkos ir sąlygų aprašo patvirtinimo“ pakeitimą;

– Vidutinės gamtinių dujų biržos kainos nustatymo tvarkos ir sąlygų aprašo, patvirtinto Tarybos 2020 m. rugpjūčio 31 d. nutarimu Nr. O3E-762 „Dėl Vidutinės gamtinių dujų biržos kainos nustatymo tvarkos ir sąlygų aprašo patvirtinimo“ pakeitimą;

– Valstybinės energetikos reguliavimo tarybos 2010 m. spalio 4 d. nutarimo Nr. O3-202 „Dėl Šilumos gamybos ir (ar) supirkimo tvarkos ir sąlygų aprašo patvirtinimo“ pakeitimą;

– Valstybinės energetikos reguliavimo tarybos 2018 m. gegužės 16 d. nutarimo Nr. O3E-154 „Dėl Šilumos aukciono reglamento tvirtinimo“ pakeitimą;

- Valstybinės energetikos reguliavimo tarybos 2015 m. sausio 19 d. nutarimo Nr. O3-6 „Dėl Naudojimosi šilumos perdavimo tinklais sąlygų sąvado patvirtinimo“ pakeitimą;
- Valstybinės energetikos reguliavimo tarybos 2023 m. liepos 20 d. nutarimo Nr. O3E-1007 „Dėl Konkurencinės šilumos gamybos veiklos pripažinimo reguliuojama (nereguluojama) tvarkos aprašo patvirtinimo“ pakeitimą.

12. Kiek valstybės, savivaldybių biudžetų ir kitų valstybės įsteigtų fondų lėšų prireiks įstatymui įgyvendinti, ar bus galima sutaupyti (pateikiami prognozuojami rodikliai einamaisiais ir artimiausiais 3 biudžetiniais metais)

Įstatymo projekto nuostatomis įgyvendinti papildomų biudžetų lėšų nereikės.

Įstatymu įtvirtinus naują šildymo sezono teisinį reguliavimą, galimai pailgės šildymo sezono laikotarpis, atitinkamai bus suvartojama daugiau šilumos, dėl ko gali neženkiai padidėti šilumos sąskaitos vartotojams, atitinkamai tai gali pareikalausiti papildomų valstybės ir (ar) savivaldybių biudžetų lėšų, skiriamų kompensacijoms už šildymą nepasiturintiems asmenims.

13. Įstatymo projekto rengimo metu gauti specialistų vertinimai ir išvados

Įstatymo projekto rengimo metu konsultuotasi su šilumos tiekėjais ir VERT atstovais.

Įstatymo projektas buvo teikiamas visuomenės konsultacijoms ir suinteresuotiems asmenims išvadoms gauti. Dėl Įstatymo projekto nuostatų ir gautų pastabų vertinimo buvo rengiami pasitarimai su suinteresuotais asmenimis. Suinteresuotų asmenų pastabos ir pasiūlymai įvertinti teikiamame Įstatymo projekte, neįvertintoms pastaboms komentarai teikiami derinimo pažymoje.

14. Reikšminiai žodžiai, kurių reikia Įstatymo projektui įtraukti į kompiuterinę paieškos sistemą, įskaitant Europos žodyno „Eurovoc“ terminus, temas bei sritis:

Reikšminiai žodžiai, kurių reikia Įstatymo projektui įtraukti į kompiuterinę paieškos sistemą, įskaitant reikšminius žodžius pagal Europos žodyną *Eurovoc*: „šildymo sezonas“, „centralizuotas šilumos tiekimas“, „šilumos punktas“, „modernizuotas šilumos punktas“, „atliekinė šiluma“, „elektros energijos konversija į šilumą“, „elektros energijos konversija į šilumą“, „elektros energijos konversijos į šilumą įrenginys“, „elektroninės sąskaitos“, „šilumos vartotojai“.

15. Kiti, iniciatorių nuomone, reikalingi pagrindimai ir paaiškinimai

Nėra.